

[Socialministeren]

omkring i dette land som har taget fat på, og der er masser af kommunalpolitikere, der slider med disse ting, så jeg synes faktisk, at vi i dag burde sende nogle meldinger ud herfra om netop dette med al respekt for, at der er spørgsmål, der skal rejses i forbindelse med første behandling af de lovforslag, som kommer i næste uge; de skal naturligvis også blive besvaret.

Vi ved, synes jeg, at der er nogle ting – det fremgår i hvert fald af debatten – som vi er ret enige om. Vi ved, at en hel del af de ordninger, som vi har beskæftiget os med i dag og også i andre debatter, er udsprunget af den bedste vilje og af en hensyntagen til de svageste. Det fornemmer jeg en dyb enighed om. Det kan være et økonomisk spørgsmål, hvor langt man så går ad den vej, men der er ingen tvivl om, at det er grundholdningen.

I den gode viljes navn har vi så passet, plejet og patientgjort også ældre, som ikke skulle have været patientgjort, men stadig væk ud fra nogle sympatiske intentioner, som vi alle har bakket op tidligere. Det gælder politikere, det gælder administratorer, og det gælder ikke mindst de dygtige medarbejdere, vi har rundt omkring på plejehjemmene og i det hele taget i ældresektoren ude på jorden, som vi har lært det hedder.

Vi ved udmærket godt, at der i dag er og i fremtiden vil være en gruppe ældre, som ikke kan tage vare på sig selv, som i høj grad skal administreres af andre, og det kan vi måske ikke gøre meget ved, men jeg understreger dette »måske«, for jeg er helt overbevist om, at hvis vi fra starten af pensionisttilværelsen kan skabe nogle mere normale livsvilkår, en fortsættelse af den normaltleværelse, som man havde før – selvfølgelig med den stigende service, der skal til, og som man føler behov for, efterhånden som man bliver ældre og får skavanker – tror jeg faktisk, at den passive rolle kan forsvinde, og at man i masser af tilfælde kan udskyde en hel del af skavankerne.

De syge og patienterne blandt de ældre skal ikke glemmes i denne debat. Jeg synes også, at alle ordførere har beskæftiget sig med dem, og det er jeg glad for. Det skal jo ikke hedde sig, at nu skal vi kun lave ældrepolitik for dem i joggingdragterne. Vi skal bare erkende, at det er spændvidden i debatten, at de ældre har så vidt forskellige behov.

Både fru Hanne Severinsen og VS' ordfører beskæftigede sig med noget, som jeg også selv synes er utrolig vigtigt, nemlig spørgsmålet om, hvad det er for menneskelige behov, vi måske ikke lader de ældre få opfyldt – eller for den sags skyld børnene. Ja, det er vel det behov, som alle har, og det har ikke noget med alder at gøre. Alle har behov for at have en opgave, for at indgå i en sammenhæng, for at være af betydning for nogen og kunne udføre, o.k., små dagligdags ting måske, for at føle, at man udretter et eller andet, og at man har et formål med at være, hvor man er. Det er ikke specielt et aldersproblem. Det gælder vel stadig, at såvel de ældre som i nogen grad også børnene skubber man lidt til side, man vil passe dem og pleje dem og glemme, at det måske i virkeligheden ikke er nogen særlig god løsning.

Jeg synes, at begge de nævnte ordførere – og i øvrigt andre med dem – var meget inde på netop disse kontaktbehov. Det hænger så igen sammen med spørgsmålet om boligformen. Jeg vil gerne til de ordførere, der mente, at jeg kastede vrage på plejehjem som sådanne, sige: nej, det gør jeg ikke. Vi har 50.000 plejehjemspladser her i landet i dag, og der er ikke nogen her, går jeg ud fra, der kunne forestille sig, at vi ikke skulle have det i en temmelig lang tid. Men det har i høj grad noget med holdninger at gøre, og det har noget at gøre med, hvor vi vil styre udbygningen hen fremover. Ønsker vi at bygge plejehjem, som man har gjort det i årevis, med lange gange og små 10-12 m² værelser, eller ønsker vi nogle ældreboliger som skitseret i redegørelsen på 65 m² med køkken og bad, hvor man kan have besøg, hvor man kan have overnattende børnebørn, hvor man kan leve en normal tilværelse, og hvortil man kan flytte i tide? Eget hjem kan jo for nogle være vældig godt, og den døgnserviceordning, vi har skitseret, er jo netop beregnet på at betjene de ældre, der vælger at blive i deres eget hjem. Men det er ikke sagen for alle. Jeg tror, det var VS, der nævnte det med 4. sal og bentøj, og så er det altså ikke eget hjem, der er sagen.

Ældreboligerne skulle netop være muligheden for at skifte bolig, når man er 67 eller 69 eller 70, hvor man stadig væk kan nyde omgivelserne og den lille have, eller hvad det nu kan være, og så i øvrigt undgå et næsten sikkert dødbringende skifte til et plejehjem, når